

главата на Стойка Габара — и отговора биваше единъ: не чрезъ науката, а чрезъ човѣщина ще се уреди свѣта. И отцѣ му се науката, на която той бѣ се отдалъ; и поиска му се да се върне срѣдъ хората, да извиква човѣщината въ тѣхъ. И една мисль победи: ако е живъ и здравъ да се завърне — да поеме дѣлото на баща си и да заживѣе срѣдъ хората и за хората. Защото страданията сж много, а малко сж щастливитѣ дни. Защото много сж страдалцитѣ, а щастливцитѣ сж единици . . .

Мислитѣ се нижеха една презъ друга по-силни, по-убедителни — и Стойко Габара разбираше колко е билъ правъ баща му въ своето разбиране за живота и въ своята любовъ къмъ село и къмъ земята.

Мисльта му се спрѣ, когато нѣгде въ коридора се дочуха звуци на стененъ часовникъ.

. . . Два, три, четири, — прочете Стойко Габара. Часовника спрѣ.

— Четири часа.

Той не усѣти кога се бѣха минали цѣли три часа.

Звучитѣ на часовника още се отекваха въ дългия коридоръ и когато тѣ заглъхваха — далечъ отъ къмъ дъното се въззеха леки тътнения на стѣпки. Той проследи тия стѣпки и разбра, че тѣ се приближаватъ къмъ неговата стая.

Лицето му се проведри: чакаше да се отвори неговата врата.

До вратата стѣпкитѣ се спрѣха, а не се похлопва.

Съ нетърпение той се нае да стане, ала остри болки въ ранения дѣсенъ кракъ го пронизаха и застана на мѣстото си.

На вратата се похлопа излекомъ.

— Влезте! — недочака да се изхлопа до край.

Тя! — сестрата.

Поклони му се тя; остави на масичката му: папириси, кутийка съ локумъ, кибритъ и се залови на